

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Tư, ngày 23/08/2023

PHÁP SU' TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 3

NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT

(BÀI BỐN)

Ở thế gian, những người có kỹ thuật tốt thì họ sẽ làm mọi việc một cách tinh xảo, trong Phật pháp, chúng ta muốn tu học thành công thì chúng ta cũng phải có phương pháp tốt. Tôi biết một số người thường đi đến nhiều quốc gia khác nhau để tìm phương pháp tu tập mới, sau hơn mười năm, họ vẫn tiếp tục đi tìm phương pháp mới. Chúng ta thường nghĩ rằng chúng ta còn nhiều thời gian, khi Quý vô thường đến, nếu chúng ta vẫn chưa có công phu thì chúng ta sẽ đi về đâu? Người thế gian cũng nói: “*Công chưa thành, danh chưa toại thì người đã không còn*”. Khi chúng ta còn trẻ, chúng ta phải chọn một phương pháp đúng để chúng ta có đủ thời gian để hành trì.

Ngày trước, có một người đến đây tu học cùng tôi một thời gian sau đó họ lại đi bốn ba khắp nơi. Một hôm, người đó hỏi tôi, họ đã quy y năm lần, hiện tại có một vị ở nước ngoài rất nổi tiếng đến Việt Nam vậy họ muốn quy y thêm một lần nữa có được không. Tôi nói, họ đã quy y năm lần rồi thì quy y thêm một lần nữa cũng không sao. Họ đứng ở ngã năm hay ngã sáu đường cũng không khác nhau vì chắc chắn là họ cũng sẽ không đi đến đâu! Nếu họ đang đứng ở ngã ba thì tôi còn có thể đưa ra lời khuyên. Khi chúng ta còn trẻ chúng ta phải chọn một phương pháp phù hợp, chúng ta càng tìm hiểu nhiều phương pháp thì chúng ta sẽ càng loạn động.

Khi tôi còn nhỏ, mọi người hướng dẫn bà tôi niệm Phật nên bà tôi niệm theo, buổi tối, khi bà lạy chín phương trời, mười phương đất thì tôi cũng bắt chước làm theo. Tôi được tiếp nhận phương pháp niệm Phật từ nhỏ, lớn lên, khi được Hòa Thượng dạy phương pháp niệm Phật, tôi tin và làm theo lời Ngài. Tôi không nghe qua hay không làm thử bất cứ một phương pháp nào khác. Mọi người giới thiệu phương pháp nào đó nhiệm màu, thù thắng, vi diệu thì tôi cũng không quan tâm. Phương pháp đó có thể thù thắng, vi diệu với họ nhưng với chúng ta thì chưa chắc. Điều này giống như chúng ta có thể làm nghề này giỏi nhưng chúng ta chưa chắc làm được một nghề khác.

Phật dạy: “*Y liễu nghĩa, bất y bất liễu nghĩa*”. “*Liễu nghĩa*” là pháp tương ưng với căn tánh của chúng ta, chúng ta có thể hành trì. Pháp quá cao, không tương thích với căn tánh của chúng ta thì đó không phải là pháp liễu nghĩa. Chúng ta phải lựa chọn pháp cho đúng, nếu không chúng ta sẽ lãng phí thời gian của sinh mạng, lãng phí

cả cuộc đời, Hòa Thượng Hải Hiền dùng thời gian 90 năm cuộc đời để niệm Phật, Ngài muốn nhắc chúng ta: *“Chúng ta không có thời gian dài để hành trì thì chúng ta sẽ không có kết quả!”*. Với căn tánh của chúng sanh thời hiện đại, nếu chúng ta chỉ hành trì trong một vài năm thì chúng ta không thể có thành tựu thậm chí có người hành trì vài chục năm cũng chưa có kết quả.

Một số người thường đến niệm Phật để giúp người khác vãng sanh, họ làm như vậy để sau này, mọi người sẽ niệm Phật giúp họ vãng sanh. Chúng ta hoàn toàn uỷ thác vào việc này thì chúng ta đã sai 100%. Hoà Thượng Hải Hiền nói: *“Người ta niệm cho mình không có chắc!”*. Câu nói này rất có đạo lý! Chúng ta thật niệm, tâm hạnh của chúng ta tương ứng với Phật A Di Đà, sau đó người khác giúp chúng ta trợ niệm thì chúng ta mới có thể có thành tựu. Hàng ngày, tâm hạnh chúng ta không tương ứng với Phật A Di Đà thì dù người khác đến trợ niệm cho chúng ta cũng chỉ giống như *“vẽ rắn thêm chân, vẽ rồng thêm mắt”*.

Hòa Thượng nói: *“Đại sư Ngẫu Ích nói, Chúng ta có thể vãng sanh hay không quyết định bởi chúng ta có tín, nguyện, hạnh không”. Đây là điều kiện thứ nhất để chúng ta có thể vãng sanh. Phẩm vị vãng sanh của chúng ta cao hay thấp quyết định bởi công phu của chúng ta sâu hay cạn. “Công phu” chính là tâm thanh tịnh, bình đẳng, từ bi. Chúng ta tưởng tượng sự thật này thì chúng ta mới biết cách công phu. “Thanh tịnh, bình đẳng” là tự lợi. “Từ bi” là lợi tha. Pháp môn Tịnh Độ là pháp môn Đại Thừa, không phải là pháp môn tiểu thừa. Chúng ta chỉ ôm chấp tâm thái “tự lợi” thì chúng ta không thể vãng sanh”. “Tín” là tin, chúng ta phải tin một cách sâu dày, chắc chắn. “Nguyện” là chúng ta chỉ nguyện vãng sanh không nguyện những việc khác. Công phu không phải là chúng ta ngồi “nghêu ngao” niệm Phật một ngày 8 tiếng, chúng ta niệm Phật nhiều nhưng tâm chúng ta không thanh tịnh, bình đẳng, từ bi thì chúng ta không thể có công phu.*

Hòa Thượng nói: *“Bồ Tát đại từ bi nói rất hay, có thể giúp hai người vãng sanh thì cũng bằng chính mình tinh tấn, có thể giúp mười người vãng sanh thì phước đức vô lượng, vô biên, có thể giúp mấy trăm người vãng sanh thì chúng ta chân thật chính là Bồ Tát. Nếu chúng ta không có duyên để độ chúng sanh thì không nói, chúng ta có cơ duyên giúp chúng sanh mà chúng ta không giúp, chúng ta chỉ tự lợi thì tâm thái này sẽ chướng ngại chúng ta vãng sanh. Chúng ta phải nhất tâm niệm Phật. “Niệm Phật” nghĩa rộng là tâm và nguyện của chúng ta tương ứng với Phật”. Niệm Phật không phải chúng ta chỉ niệm trên miệng. Chúng ta phải niệm ra được tâm thanh tịnh, từ bi, rồi dùng tâm thanh tịnh, từ bi niệm Phật thì khi đó sẽ đạt được “một niệm tương ứng, một niệm Phật, niệm niệm tương ứng, niệm niệm Phật”*.

Hòa Thượng nói: *“Tổ Sư Đại Đức dạy chúng ta khi phân biệt, chấp trước vừa khởi thì chúng ta lập tức khởi câu “A Di Đà Phật”, đây là công phu ban đầu. Tiến thêm một bước, chúng ta phải dùng câu “A Di Đà Phật” hóa giải phân biệt,*

chấp trước. Công phu cao hơn một bậc nữa, đó là chúng ta dùng câu “A Di Đà Phật” để viên dung phân biệt, chấp trước”. Ban đầu chúng ta dùng câu “A Di Đà Phật” để đề phân biệt, chấp trước như chúng ta dùng đá để đề lên cỏ. Dùng câu Phật hiệu hoá giải phân biệt, chấp trước nghĩa là phân biệt, chấp trước không còn khởi nữa, thay vì chúng ta khởi vọng tưởng, phiền não thì chúng ta khởi lên câu “A Di Đà Phật”. Hiện tại, chúng ta mới ở giai đoạn sơ cấp, chúng ta chưa hoá giải được vọng tưởng, phiền não hay cao hơn nữa là chúng ta chưa khởi được câu “A Di Đà Phật” thay cho vọng tưởng, phiền não, chấp trước.

Hòa Thượng nói: *“Trong “Kinh Hoa Nghiêm” nói đến 53 vị thiện tri thức, vị thứ nhất là Kiết Tường Vân, Ngài là đại biểu cho pháp môn Niệm Phật, vị sau cùng là Bồ Tát Phổ Hiền. Bồ Tát Phổ Hiền khuyên chúng ta niệm Phật, dùng Mười đại nguyện vương cầu sanh Cực Lạc. Trong “Kinh Hoa Nghiêm” từ đầu đến cuối, các vị thiện tri thức đều khuyên người một câu “A Di Đà Phật” niệm đến cùng. Chúng ta không những niệm Phật mà đến sau cùng chúng ta phải cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc”.*

Hòa Thượng nói: *“Trong vô lượng pháp môn, pháp môn trì danh niệm Phật là pháp môn phương tiện nhất, dễ hành trì nhất, chúng ta đi, đứng, nằm, ngồi đều có thể hành trì không có chướng ngại. Chúng ta chỉ cần chân thành, như lý, như pháp niệm thì chúng ta có thể đạt được hiệu quả. Nếu chúng ta không chuyển đổi từ tâm, từ hành vi thì chúng ta niệm Phật không thể vãng sanh. Trên Kinh nói rất rõ ràng: “Thế giới Tây Phương Cực Lạc là chư thiện thượng nhân câu hội nhất xứ”. Chỉ có bậc thượng thiện mới có thể về được thế giới Cực Lạc. Tâm hạnh của chúng ta không thiện thì làm sao chúng ta có thể vãng sanh!”. Trên “Kinh Vô Lượng Thọ” dạy chúng ra “Phát Tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”. “Tâm Bồ Đề” chính là chân thiện. “Một lòng chuyên niệm” là chúng ta thật niệm. Hai việc này phải tương bổ tương thành. Chúng ta phóng sanh, bố thí một chút cho người nghèo thì đó chỉ là những việc thiện nhỏ, không đáng tính kể.*

Hòa Thượng nói: *“Nhà Phật có tám vạn bốn ngàn pháp môn, trong vô lượng pháp môn mà chúng ta không chọn lựa pháp môn phù hợp với căn tánh của mình thì chúng ta sẽ gặp chướng ngại. Ngày nay, người lựa chọn phương pháp trì danh niệm Phật rất nhiều nhưng người chân thật bỏ đi chướng ngại, chỉ niệm một câu Phật hiệu rất ít. Nguyên nhân quan trọng nhất của việc này là do chúng ta không hiểu rõ, không thấu triệt ý nghĩa của câu “A Di Đà Phật”. Nguyên nhân thứ hai là khi phiền não khởi lên thì chúng ta không thể đề khởi được câu Phật hiệu. Đây là chúng ta chưa thuần thục câu Phật hiệu”. Chúng ta lựa chọn nhiều pháp như trì chú, niệm Phật thì chúng ta sẽ gặp chướng ngại. Bình thường, chúng ta chọn nhiều pháp, khi gặp việc thì chúng ta có thể chọn pháp khác, nếu chúng ta chỉ chọn pháp niệm Phật thì trong tâm chúng ta chỉ có một câu “A Di Đà Phật”.*

Hiện tại, tôi đã quên hết những bài tán Phật, những bài quy y, tôi chỉ nhớ đề niệm câu “**A Di Đà Phật**”. Chúng Bồ Tát ở thế giới Cực Lạc biết tường tận khởi tâm động niệm của chúng sanh ở thế giới Ta Bà. Chúng ta niệm Phật nhưng chúng ta muốn về thế giới Thế giới Tây Phương Cực Lạc hay không thì Phật A Di Đà đều biết. Chúng ta niệm Phật nhưng chúng ta để dành tiền để nếu chúng ta bị bệnh thì chúng ta có tiền mua thuốc vậy thì chúng ta đã không tin Phật! Hôm qua, Hoà Thượng nhắc chúng ta niệm Phật thì chúng ta phải niệm ra được tâm thanh tịnh, tâm từ bi, rồi chúng ta dùng tâm thanh tịnh, tâm từ bi niệm Phật thì chúng ta sẽ tương ứng với Phật.

Hiện tại, chúng ta chưa thuần thục câu Phật hiệu, khi chúng ta khởi phiền não chúng ta không kiểm soát được. Ban đầu chúng ta dùng câu Phật hiệu để đề, áp chế phiền não, sau đó, cao hơn là chúng ta dùng câu Phật hiệu hoá giải phiền não, cao hơn nữa là chúng ta dùng Phật hiệu để viên dung phiền não, nghĩa là chúng ta không còn khởi phiền não mà chúng ta chỉ khởi câu Phật hiệu.

Bài học hôm nay vô cùng quan trọng đối với hành giả niệm Phật. Hoà Thượng nhắc, thứ nhất, chúng ta niệm Phật thì tâm hạnh của chúng ta phải tương ứng với Phật. Nếu tâm, hạnh của chúng ta không tương ứng với Phật thì chúng ta niệm cả đời cũng không có thành tựu. Chúng ta phải niệm ra được tâm thanh tịnh, từ bi. Tâm thanh tịnh, từ bi chính là tâm Phật. Hoà Thượng nhắc chúng ta điều thứ hai là, pháp môn niệm Phật là pháp môn Đại Thừa, chúng ta phải phát tâm độ chúng sanh. Trên “**Kinh Vô Lượng Thọ**” dạy chúng ta: “**Phát Tâm Bồ Đề một lòng chuyên niệm**”. Nếu chúng ta có duyên với chúng sanh thì chúng ta phải giúp chúng sanh. Chúng ta vãng sanh không phải vì chúng ta mà là vì chúng sanh. Có người cho rằng, thế giới Ta Bà khổ nên họ muốn về thế giới Tây Phương Cực Lạc để có cuộc sống sung sướng, an hưởng. Đây là tâm mong cầu, ham thích hưởng thụ, là tâm luân hồi Lục đạo. Người có ý niệm như vậy thì không thể vãng sanh. Vãng sanh là cách tốt nhất để chúng ta cứu giúp chúng sanh. Chúng ta về Cực Lạc là để chúng ta hoàn thành học nghiệp, để năng lực cứu giúp chúng sanh của chúng ta tốt hơn.

Người niệm Phật có hai chướng ngại, chướng ngại thứ nhất là không hiểu thấu triệt chân thật nghĩa của câu Phật hiệu. Sau khi tôi giảng về pháp môn niệm Phật ở một ngôi chùa, tôi nhắc lời Hoà Thượng nói: “**Chúng ta có đủ can đảm để cả đời niệm một câu “A Di Đà Phật” không!**”. Sau khi tôi giảng trong gần 2 giờ vẫn có người lên hỏi tôi, họ có thể trì chú vãng sanh nữa được không. Đây chính là chướng ngại! Nhiều người cho rằng họ phải làm nhiều cách khác nhau. Chướng ngại thứ hai của người niệm Phật là khi phiền não khởi thì chúng ta không thể đề khởi được câu Phật hiệu. Đây là do chúng ta quá quen thuộc với phiền não nhưng chúng ta không quen với câu Phật hiệu. Nếu chúng ta quen thuộc với câu Phật hiệu thì khi phiền não vừa khởi thì chúng ta liền khởi câu Phật hiệu. Từ sáng đến chiều, trong tâm chúng ta vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nhiều vô số kể nhưng câu Phật hiệu thì rất mờ nhạt. Một ngày, chúng ta vẫn

chưa nhớ để đề khởi câu Phật hiệu 9 lần. Hòa Thượng nói: “*Câu Phật hiệu vẫn là quá xa lạ đối với chúng ta!*”.

Hòa Thượng từng nói: “*Người xưa nói, người niệm Phật muốn công phu có lực thì nhất định phải đem cái quen chuyển thành cái lạ, đem cái lạ làm thành cái quen*”. Hiện tại, mỗi niệm chúng ta khởi lên đều là phiền não, chúng ta phải tập đề mọi lúc, mọi nơi, khi tâm chúng ta vừa khởi niệm thì niệm đó chính là câu “*A Di Đà Phật*”. Chúng ta đem câu Phật hiệu trở thành quen thuộc, đem phiền não, tập khí biến thành lạ vậy thì công phu của chúng ta có lực rồi! Bà Hứa Triết không biết giận là gì, nếu từ nhỏ, chúng ta được dạy, được tập thì chúng ta cũng sẽ không biết giận là gì. Từ nhỏ, chúng ta đã tập thành thói quen gặp việc không vừa ý thì chúng ta khởi tức giận. Sau khi chúng ta khởi phiền não, chúng ta làm việc sai trái thì chúng ta mới nhận ra việc đó một cách rõ ràng. Nếu chúng ta nhận ra ngay từ đầu, chúng ta có sự kiểm soát thì chúng ta sẽ không làm sai.

Nhiều người vẫn muốn tu học theo cách của mình. Đây chính là chướng ngại. Khi Hoà Thượng nói: “*Chúng ta có đủ can đảm để cả đời niệm một câu “A Di Đà Phật” không!*”. Tôi đã nghe và làm theo lời Ngài, tôi chỉ niệm một câu “*A Di Đà Phật*”. Khi tôi dịch đĩa của Hòa Thượng, tôi rất nhớ câu: “*Xin thường niệm “A Di Đà Phật” giữ tâm thiện, thế giới hoà bình*”. Câu “*A Di Đà Phật*” chính là chân thiện, nếu tâm ta khởi niệm thì chúng ta chỉ khởi câu “*A Di Đà Phật*”. Chúng ta phải dùng câu “*A Di Đà Phật*” đề, khắc chế, hoá giải, viên dung phiền não, vọng tưởng. Nhà Phật nói: “*Y báo tùy theo chánh báo chuyển*”. “*Tâm*” là chánh báo, tâm khởi câu “*A Di Đà Phật*” là tâm thuần tịnh, thuần thiện. “*Y báo*” là hoàn cảnh xung quanh. Tâm chúng ta thuần tịnh, thuần thiện thì hoàn cảnh xung quanh chúng ta sẽ thuần tịnh, thuần thiện.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!